

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Brandeta Hryniewicka
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.)
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Beaty Kwiećkowskiej – delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r.

sprawy **H. P.**

oskarżonego z art. 280 § 2 w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 12 lutego 2015 r. sygn. akt III K 213/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. VIII części dyspozytywnej w ten sposób, że zasądza na rzecz adw. A. S. 1771,20 zł, w tym 331,20 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed sądem I instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. 738 zł, w tym 138 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed sądem odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

H. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 05 listopada 2013 roku w B., w domu położonym przy ul. (...), używając przemocy w postaci złapania J. B. za szyję, a następnie przewrócenie pokrzywdzonego na podłogę, usiadł na pokrzywdzonym i okładał go pięściami po żebrach, twarzy i rękach, używając przy tym noża, którym rozciął kieszenie spodni, a następnie dokonał kradzieży

znajdujących się tam pieniędzy, w kwocie 350 złotych, czym działał na szkodę J. B., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 6 listopada 2013 r. w B., w domu położonym przy ul. (...), działając wspólnie z inną ustaloną osobą, używając przemocy w postaci bicia pięściami po całym ciele i otwartą dłonią w twarz, doprowadził do przewrócenia pokrzywdzonego na łóżko, w dalszym ciągu bijąc go pięściami po całym ciele, przeszukał jego odzież, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 350 złotych, telefonu komórkowego marki (...) oraz telefonu komórkowego marki (...), tj. mienia o łącznej wartości około 700 zł czym działał na szkodę J. B., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 213/13 uznał oskarżonego H. P.:

I. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 5 listopada 2013 roku w B., w domu położonym przy ul. (...), posługując się nożem i używając przemocy w postaci złapania J. B. za szyję, a następnie przewrócenie pokrzywdzonego na podłogę, usiadł na pokrzywdzonym i okładał go pięściami po żebrach, twarzy i rękach, nożem rozciął kieszeń spodni, z której zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350 złotych, czym działał na szkodę J. B., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w zakresie czynu zarzucanego w pkt II. aktu oskarżenia za winnych tego, że w dniu 6 listopada 2013 r. w B., w domu położonym przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, używając przemocy w postaci bicia pięściami po całym ciele i otwartą dłonią w twarz, doprowadzili do przewrócenia J. B., w dalszym ciągu bijąc go pięściami po całym ciele, przeszukali jego odzież, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 350 złotych, telefonu komórkowego marki (...) oraz telefonu komórkowego marki (...), tj. mienia o łącznej wartości około 700 zł na szkodę J. B., przy czym H. P. czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. w stosunku do oskarżonego H. P. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego kwotę 200 (dwustu) złotych na rzecz pokrzywdzonego J. B. tytułem naprawienia w części wyrządzonej przestępstwem szkody.

IV. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego H. P. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu H. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 listopada 2013 roku do dnia 17 stycznia 2014 roku.

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. S. tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych oraz 23 % podatku VAT od tej kwoty.

VII. zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłat i kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wniosła obrońca oskarżonego.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżyła wyrok w całości.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- obrazę art. 5 § 2 kpk, wyrażającą się w niepoczytaniu przez Sąd Okręgowy występujących w sprawie, istotnych, nieusuwalnych na tym etapie wątpliwości, na korzyść oskarżonego i oparcie wyroku na podstawie ustaleń faktycznych obarczonych takimi wątpliwościami, w szczególności wątpliwościami dotyczącymi przyczyn, dla których pokrzywdzony J. B. znacząco odmiennie opisał zdarzenie z dnia 05 listopada 2013 r. interweniującym policjantom, w porównaniu do tego, co na temat tego zdarzenia zeznał następnie przed Sądem I instancji;

- obrazę art. 7 kpk polegającą na dokonaniu stanowiących podstawę wyroku ustaleń faktycznych wbrew zasadom logicznego rozumowania i wskazaniom doświadczenia życiowego, nakazującym w szczególności ostrożne potraktowanie niekonsekwentnych depozycji pokrzywdzonego, który odmiennie relacjonował przebieg wydarzeń podczas interwencji Policji, a odmiennie przed Sądem Okręgowym, a nadto był w trakcie tych wydarzeń najbardziej nietrzeźwym ich uczestnikiem.

Ponadto zaskarżyła rozstrzygnięcie z pkt VIII części dyspozytywnej wyroku w przedmiocie kosztów obrony z urzędu. Zarzuciła mu, zgodnie z art. 438 pkt 3 kpk, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający znaczący wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż obrońca zobligowany był do udziału i stawił się jedynie na sześć terminów rozpraw w niniejszym postępowaniu, podczas gdy obrońca był obowiązany i stawił się na ośmiu rozprawach, w rezultacie czego Sąd Okręgowy nieprawidłowo zastosował przepis § 14 ustęp 2 pkt 5 w związku z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i w konsekwencji zasądził wynagrodzenie adwokata z urzędu z pominięciem opłaty za dwa dodatkowe terminy rozpraw w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie, iż:

- oskarżony H. P. dnia 5 listopada 2013 r. dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk,

- oskarżony H. P. w dniu 6 listopada dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych, jak też kary łącznej przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania na czas próby.

Ponadto wniosła o zmianę w zakresie wynagrodzenia obrońcy za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym poprzez zasądzenie z tego tytułu kwoty 1.440,- zł oraz kwoty podatku VAT w wymiarze 23%, zamiast zasądzonej kwoty 1.200,- zł wraz z podatkiem VAT.

Wniosła także o zasądzenie od Skarbu Państwa na swoją rzecz kosztów obrony świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, według norm przypisanych, wobec nieuiszczenia należnej z tego tytułu opłaty choćby w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, co do rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu nie zasługuje na uwzględnienie, jako w stopniu oczywistym bezzasadna.

Kontrola zaskarżonego wyroku, przez pryzmat zarzutów apelacji skonfrontowanych z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazuje, iż w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny nie jest on dotknięty podniesionymi przez skarżącą uchybieniami, zaś środek odwoławczy jawi się w tej mierze jako oczywiście bezzasadny. Skarżąca nie myli się natomiast kwestionując wysokość zasądzonego na jej rzecz wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem I instancji, gdyż istotnie Sąd Okręgowy zasądził je w niższej, niż należna wysokości i dlatego też Sąd Apelacyjny był zmuszony zmienić zaskarżony wyrok w przedmiotowym zakresie.

Na wstępie zauważyć należy, iż całkowicie chybiony jest zarzut apelacji dotyczący obrazu przez Sąd I instancji przepisu art. 5 § 2 kpk, a jego wysunięcie uczyniło wywiedziony środek odwoławczy wewnętrznie sprzecznym. Przypomnieć

bowiem wypada, że pole do podniesienia w/w uchybienia otwiera się dopiero wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów, a pomimo tego będzie miał wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych. „Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary temu lub innemu dowodowi albo tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom obwinionego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen (...) lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.12.2014 r., SDI 43/14, Prok.i Pr.-wkł. 2015/4/9...; patrz również postanowienia Sądu Najwyższego - z dnia 10.10.2013 r., LEX nr 1400594 oraz z dnia 06.02.2013 r., V KK 270/12 LEX nr 1293868). Skoro zatem apelująca podniosła także zarzut obrazy art. 7 kpk wykluczyła tym samym możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk.

Jednocześnie jest oczywiste, że – wbrew stanowisku skarżącej – zaskarżony wyrok nie jest również dotknięty naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, którego to uchybienia skarżąca upatruje w uznaniu przez Sąd Okręgowy za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego J. B. i przyjęciu wpływających z nich okoliczności jako podstawy faktycznej skazania. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w konfrontacji z rzeczywistą wymową ujawnionych okoliczności sprawy, wynika przy tym wprost, że wyrokując Sąd Okręgowy nie naruszył zasad prawidłowego rozumowania, ani też wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zachowując konieczne wymogi oceny dowodów i czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Rozważał przy tym kwestię dotyczącą „niekonsekwentnych depozycji pokrzywdzonego” i trafnie ją rozstrzygnął, uznając – wbrew subiektywnym zapatrywaniom obrony – że brak jest podstaw do zdyskwalifikowania dowodu z zeznań pokrzywdzonego, jako wartościowej podstawy wyrokowania, z czym skarżąca nie chce się pogodzić, o czym świadczą jednoznacznie polemiczne, a tym samym nieskuteczne wywodach środka odwoławczego.

Analiza zeznań J. B., w kontekście pozostałych przeprowadzonych dowodów, jednoznacznie wskazuje, że stanowią one nietendencyjną relację z rzeczywiście zaistniałych zdarzeń, która w powiązaniu z szeregiem innych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wynikających z czynności oględzin (k.23-24), wiarygodnych zeznań J. K. (k. 36-37), części wyjaśnień współoskarżonej (k.27, 52), jak również wyjaśnień samego oskarżonego, który w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia obydwu czynów, zaprzeczając jedynie posłużeniu się nożem oraz sugerując, iż ich tłem było nierozliczenie się przez pokrzywdzonego z wynajmowanego lokalu (k. 45, 57), w pełni uzasadniała skazanie oskarżonego za zarzucaną mu zbrodnię i występki rozboju. W przedmiotowym kontekście nie bez znaczenia jest również fakt, że pokrzywdzony J. B. przekonująco wytłumaczył dlaczego nie wspomniał interweniującym Policjantom o nożu (k. 273-274). Należy również podkreślić, że w świetle dowodu z opinii biegłego nie pozostawiają żadnych wątpliwości przyczyny nieracjonalnego zachowania J. B. w czasie przesłuchania w dniu 9.11.2013 r., jak również brak podstaw do dyskwalifikowania w związku z rzeczoną incydentem wartości dowodowej zeznań wyżej wymienionego, które złożył w dniu 7.11.2013 r. oraz przed Sądem I instancji.

W tym stanie rzeczy, zawarte w apelacji odmienne zapatrywania obrony na ocenę zeznań pokrzywdzonego oraz poczynione między innymi na ich podstawie ustalenia odrywają się od ujawnionych faktów i mają przymiot jednoznacznie dowolnych. Wykluczona jest tym samym zaprezentowana w środku odwoławczym ocena prawna zachowania oskarżonego.

Reasumując, stwierdzić należy, że przypisanie oskarżonemu przez Sąd I instancji obydwu czynów i ich ocena prawna jest w pełni trafna.

Orzeczenie o karach jednostkowych i karze łącznej nie budzi również żadnych zastrzeżeń. Kary jednostkowe bezsprzecznie nie mają przymiotu rażąco niewspółmiernie surowych, jeśli zważyć, że ich wysokość niewiele przewyższa dolne granice ustawowego zagrożenia za obydwa przypisane czyny, w sytuacji gdy oskarżony odpowiada w warunkach recydywy specjalnej jednokrotnej. Kara łączna została ukształtowana według zasady absorpcji i nie mogła być w świetle art. 86 § 1 kk niższa niż wymierzona.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok z pewnością nie jest również dotknięty względną przesłanką odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 kpk.

Nie myli się natomiast skarżący kwestionując rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem I instancji. W sprawie rozprawa miała bowiem łącznie osiem terminów, a w świetle treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, bez znaczenia dla wysokości wynagrodzenia obrońcy pozostaje okoliczność, ile z nich było bezskutecznych z punktu widzenia prowadzenia przewodu sądowego. Paragraf 16 w/w rozporządzenia stanowi bowiem bezwarunkowo, że sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Skoro zatem stawka minimalna wynosiła 600 zł, zaś rozprawa trwała o 7 dni dłużej niż jeden dzień, to wynagrodzenie obrońcy powinno wynosić, nie 1.200 zł + VAT, lecz 1.440 zł (600 zł + 7x120 zł) + VAT i dlatego też Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w tym zakresie odpowiednio zmienił.

Sytuacja materialna oskarżonego, w świetle art. 624 § 1 k.p.k., uzasadniała zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

P.

Przewodniczący	SSA Brandeta Hryniewicka
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.)